Kai Dievas sutvėrė pasaulį ir visiems gyviems daiktams norėjo paskirti amžių, priėjo asilas ir paklausė:
- Viešpatie, kaip ilgai aš gyvensiu?
- Trisdešimt metų, – atsakė Dievas, – ar pakaks tiek?
- Oi Viešpatie, – atsiliepė asilas, – man per ilgas amžius. Tik prašom atsiminti mano sunkų gyvenimą: nuo ryto lig vakaro nešioju sunkius daiktus, tampau maišus į malūną, kad kiti galėtų valgyti, už tai tegaudamas mušti ir spardyti.Numesk mano amžiaus dalį!

Dievas pasigailėjo ir numetė jam aštuoniolika metų. Pasitraukė patenkintas asilas, ir priėjo šuo.
- Kaip ilgai nori tu gyventi? – tarė Dievas. – Asilui trisdešimt metų buvo per daug, o tau toks amžius turbūt patiks.
- Viešpatie, – atsiliepė šuo, – argi tokia būtų Tavo valia? Pagalvok tik, kiek aš turėsiu lakstyti, taip ilgai neišturės mano kojos; o kai neteksiu balso loti ir dantų kąsti, turėsiu slankioti iš kertės į kertę ir urgzti.

Dievas pamatė, kad šuo teisus, ir dovanojo jam dvylika metų. Paskui priėjo beždžionė.
- Tu tikrai norėsi gyventi trisdešimt metų, – tarė Dievas, – tau nereikės tiek dirbti kaip asilui ir šuniui, ir visados esi smagi.
- Oi Viešpatie, – atsakė ji, – tik iš šalies taip atrodo, o iš tiesų yra visai kitaip. Kai sorų koše lyja, aš neturiu šaukštų. Aš turiu nuolat juokus daryti, visaip kraipytis ir linksminti žmones, o kai jie man numeta obuolį, prakandusi randu jį rūgštų! Kaip dažnai juokaujant verksmas ima! Ne, trisdešimt metų man per daug!

Dievas pasigailėjo ir jai dovanojo dešimtį metų.

Pagaliau priėjo žmogus, jis buvo smagus, sveikas, skaistus ir paprašė Dievo paskirti jam amžių.
- Gyvensi trisdešimt metų, – tarė Dievas, – ar užteks?
- Koks trumpas amžius! – sušuko žmogus. – Tik pasistatysiu namus ir susikursiu savo lizdą, tik mano pasodinti medžiai ims žydėti ir nešti vaisius, tik pradėsiu džiaugtis gyvenimu – Viešpatie, pailgink man gyvenimą!
- Aš tau pridėsiu aštuoniolika asilo metų, – tarė Dievas.
- Dar negana, – atsiliepė žmogus.
- Tai dar gausi dvylika šuns metų.
- Vis dar mažai.
- Gerai, – tarė Dievas, – dar pridėsiu dešimtį beždžionės metų, bet daugiau nebegausi.

Žmogus pasitraukė, bet nebuvo patenkintas.

Vadinasi, žmogus gyvena septyniasdešimt metų. Pirmutiniai trisdešimt, geriausias jo amžius, praeina greitai; jis sveikas, smagus, ir viską dirba su džiaugsmu. Paskui eina aštuoniolika asilo metų; tada jam krauna vieną naštą po kitos, jis nešioja maišus grūdų, kuriuos valgo kiti, ir dažnai už savo ištikimą tarnavimą būna mušamas ir spardomas. Toliau eina dvylika šuns metų; tada guli kur susirietęs kertėj, bamba ir nebeturi dantų kąsti. O kai praeina tas laikas, dešimtis beždžíonės metų baigia amžių. Tada sumenkėja ne tik žmogaus sveikata, bet ir protas, dažnai elgiasi neišmintingai, ir iš jo darbų kartais juokiasi net vaikai.